

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 512/2013-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. augusta 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. H., B., Ing. S. H., B., Ing. S. N., B., a Ing. M. H., B., zastúpených advokátkou JUDr. G. Z., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co 274/2012-454 z 18. decembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. H., Ing. S. H., Ing. S. N., a Ing. Mariána Horváth o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. marca 2013 doručená sťažnosť Ing. M. H., Ing. S. H., Ing. S. N. a Ing. M. H. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 274/2012-454 z 18. decembra 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z predložených podkladov ústavný súd zistil, že sťažovatelia boli v konaní pred všeobecnými súdmi v právnej veci žalobkyne o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam v procesnom postavení žalovaných v 1. až vo 4. rade. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 19 C/79/2001-267 z 10. augusta 2009 žalobu žalobkyne zamietol. Krajský súd uznesením č. k. 9 Co 354/2009-337 z 30. novembra 2010 odvolaním žalobkyne napadnutý prvostupňový rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Proti označenému zrušujúcemu uzneseniu krajského súdu podali sťažovatelia 23. mája 2011 dovolanie, namietajúc najmä to, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite nezdôvodnil a vec nesprávne právne posúdil. Po podaní dovolania okresný súd vyzval sťažovateľov prípisom z 25. júla 2011 na zaplatenie súdneho poplatku v sume 199 €, ktorí ho zaplatili 3. augusta 2011. Dňa 6. februára 2012 okresný súd opätovne vyzval sťažovateľov na zaplatenie doplatku súdneho poplatku v sume 18,94 €, ktorý sťažovatelia uhradili 13. februára 2012. V poradí treťou výzvou z 22. februára 2012 boli sťažovatelia znovu vyzvaní na doplatenie súdneho poplatku za podané dovolanie, a to v sume 18 922 €. V prípise okresný súd uviedol, že v jeho výzve zo 6. februára 2012 bola omylom (chybou v písaní) uvedená nesprávna suma 18,94 €.

Na uvedenú tretiu výzvu okresného súdu reagovali sťažovatelia podaním zo 7. marca 2012, ktorým namietali vyrubenie súdneho poplatku z dôvodu nesprávneho postupu, poukazujúc na platnú právnu úpravu a judikatúru, podľa ktorej „*Dovolanie účastníka konania proti rozhodnutiu súdu, ktorým nerozhodol vo veci samej, nepodlieha súdnemu poplatku za dovolanie.*“. Poukázali taktiež na to, „že vyrubený súdny poplatok odporuje zákonnej úprave čo do najvyššie možného vyrubenia súdneho poplatku“.

Následne v poradí štvrtou výzvou z 29. marca 2012 boli sťažovatelia okresným súdom vyzvaní na doplatenie súdneho poplatku za dovolanie v sume 16 378,50 €, čo bolo odôvodnené tým, že v predošlej výzve nebola zohľadnená najvyššie prípustná suma súdneho poplatku v zmysle položky 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“).

Dňa 25. mája 2012 okresný súd uznesením č. k. 19 C 79/2001-439 rozhodol tak, že dovolacie konanie zastavil s odvolaním sa na príslušné ustanovenia zákona č. 71/1992 Zb. uvádzajúc, *„že vzhľadom k tomu, že súd mal za preukázané, že odporcovia v 1/ až 4/ rade nezaplatili súdny poplatok v plnej výške 16.596,50 EUR, ale zaplatili len časť súdneho poplatku... vo výške 199,- EUR dňa 3. 8. 2011 a vo výške 18,94 EUR dňa 13. 2. 2012... súd v zmysle citovaných ustanovení dovolacie konanie zastavil“*.

Proti zastavujúcemu uzneseniu okresného súdu č. k. 19 C 79/2001-439 z 25. mája 2012 podali sťažovatelia odvolanie namietajúc, že toto rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to, *„že prvostupňový súd pri rozhodovaní o vyrubení súdneho poplatku za dovolanie nebral zreteľ na skutočnosť, že sťažovatelia dovolaním napadli uznesenie odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd nerozhodol vo veci samej. Ďalej poukázali na to, že postupom súdu im bola odňatá možnosť konať pred súdom a to predovšetkým tým, že prvostupňový súd vôbec v napadnutom rozhodnutí neuviedol dôvod, prečo sa nezaoberal argumentmi sťažovateľov o nesprávnosti vyrubenia súdneho poplatku za nimi podané dovolanie a rovnako súd ani nezohľadnil zásadu rovnakého prístupu účastníkov konania k súdu. Dôsledkom takéhoto konania súdu bolo v konečnom dôsledku sťažovateľom znemožnené domáhať sa prostredníctvom mimoriadneho opravného prostriedku preskúmania rozhodnutia odvolacieho súdu, voči ktorému títo podali dovolanie.“*

Krajský súd rozhodol o odvolaní sťažovateľov proti uzneseniu okresného súdu č. k. 19 C 79/2001-439 z 25. mája 2012 tak, že prvostupňové uznesenie ako vecne správne potvrdil. Odvolací súd svoje rozhodnutie o správnosti označeného prvostupňového

uznesenia založil na poukázaní na prípis Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zaslaný prvostupňovému súdu. Podľa sťažovateľov má však „prvostupňový súd v postupe pri vyrubení súdneho poplatku zásadne povinnosť sám rozhodnúť o výške súdneho poplatku v súlade s platnými právnymi predpismi a súčasne sa vyporiadať s námietkami účastníkov konania, ktorí namietajú buď jeho samotné vyrubenie, resp. jeho výšku a svoje rozhodnutie riadne zdôvodniť“. Vzhľadom na to sťažovatelia nesúhlasia s názorom odvolacieho súdu o viazanosti prvostupňového súdu názorom dovolacieho súdu vo veci nesprávneho vyrubenia súdneho poplatku v danej veci, čo v konečnom dôsledku znamenalo zaťaženie konania a napadnutého uznesenia krajského súdu (o zastavení dovolacieho konania) vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Sťažovatelia ďalej argumentujú tým, že „Rozhodnutie odvolacieho súdu zo dňa 18. 12. 2012 ako následok odvolania sťažovateľov voči rozhodnutiu prvostupňového súdu, ktoré ústavnou sťažnosťou napádame, je procesným rozhodnutím v rámci začatého dovolacieho konania, ktoré predchádza samotnému dovolaciemu konaniu o podanom dovolaní v jeho merite. Rozhodnutie súdu o zastavení dovolacieho konania má zásadný význam, nakoľko jeho právoplatnosťou dochádza k procesnej situácii, keď sa o dovolaní účastníka konania v jeho merite nebude konať a nebude môcť dôjsť k zmene, resp. k zvráteniu rozhodnutia odvolacieho súdu – priaznivejšieho pre účastníka, ktorý dovolanie podal, v dôsledku nezákonnosti tohto rozhodnutia. Navyše, čo je závažnou skutočnosťou, prípade mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania, procesný predpis stanovuje lehotu na jeho uplatnenie – jeden mesiac od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Z tohto vyplýva, že v prípade právoplatného zastavenia dovolacieho konania v dôsledku nezaplatenia súdneho poplatku nie je možné už tento prostriedok viac na súde uplatniť. Z týchto dôvodov je nevyhnutné, aby súdy v konaní – pri vyrubení súdneho poplatku ako podmienky pre meritórne konanie dovolacieho súdu o dovolaní postupovali v súlade s platnými právnymi predpismi.

Ukladanie súdnych poplatkov, ktoré samo osebe predstavuje zásah do práva účastníka na súdnu ochranu (na spravodlivý proces), sa môže realizovať iba v zákonom jasne a určite stanovenom rozsahu a obsahu; potreba reštriktívneho výkladového prístupu

v súvislosti s ukladaním povinnosti platiť súdny poplatok vyplýva už zo samotnej povahy ústavnej možnosti ukladať poplatky (čl. 59 ústavy).

Máme za to, že v danom prípade je rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým tento súd potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu o zastavení dovolacieho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, nezákonné v dôsledku porušenia jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. Týmito rozhodnutiami súdov bolo sťažovateľom odňaté právo na prístup k súdu a konať pred dovolacím súdom.

Postup nižších súdov a ich následné rozhodnutie o zastavení dovolacieho konania vychádza z

1) nesprávneho právneho postupu pri vyrubení poplatku za dovolanie sťažovateľov v danom prípade a z

2) na to nadväzujúceho nesprávneho právneho posúdenia dôvodu na zastavenie konania.“.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovatelia opätovne (aj s poukazom na judikatúru všeobecných súdov) prezentujú svoj právny názor, podľa ktorého dovolanie účastníka konania smerujúce proti rozhodnutiu súdu, ktorým nebolo rozhodnuté vo veci samej, nepodlieha súdnemu poplatku za dovolanie (In: Zo súdnej praxe. rozhodnutie č. 54/1996), pričom o takéto rozhodnutie išlo podľa nich aj v okolnostiach danej veci.

Sťažovatelia sú presvedčení, že pri rozhodovaní o ich poplatkovej povinnosti postupovali súdy v rozpore so zákonom, ako aj s ich základnými právami, „v dôsledku čoho došlo nesprávne k zastaveniu dovolacieho konania a k odmietnutiu práva na prístup k súdu garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy“. Zároveň sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu neobsahuje riadne a presvedčivé odôvodnenie. Ďalšia námietka sťažovateľov smeruje voči tomu, že prvostupňový súd ani odvolací súd sa pri svojom rozhodovaní nezaoberali ich podaním zo 7. marca 2012, v ktorom uviedli a právne zdôvodnili, že ak prvostupňový súd vyrubil súdny poplatok, nesprávne vec právne posúdil a postupoval v rozpore so zákonom. Odvolací súd nijako nevyhodnotil ani sa nezaoberal nimi predloženými argumentmi, najmä pokiaľ poukázali na skutočnosť, že

žalobkyňa zaplatila súdny poplatok za podaný návrh na začatie konania v sume 1 000 Sk a za súdny poplatok.

V nadväznosti na tieto výhrady sťažovatelia tvrdia, že *„neodôvodnením svojho rozhodnutia odvolací súd odňal sťažovateľom možnosť konať pred súdom, domôcť sa svojich práv prostredníctvom spravodlivého súdneho rozhodnutia. Ide o závažné pochybenie v rozhodovaní odvolacieho súdu, ktoré v konečnom dôsledku spôsobuje to, že odporcom je znemožnené svojimi procesným predpismi priznanými právami domôcť sa spravodlivého rozhodnutia svojej veci“*.

Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd rozhodol, že ich základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli napadnutým uznesením krajského súdu porušené. Zároveň navrhujú, aby ústavný súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Napokon sa domáhajú aj priznania finančného zadost'učinenie v sume 2 000 € a úhrady trov konania.

Sťažovatelia doplnili svoju sťažnosť podaním doručeným ústavnému súdu 12. augusta 2013, ktorým sledovali cieľ *„ozrejmiť, že tento konkrétny spor je len o nárokoch navrhovateľky na pozemok o výmere 42 m², ktorý má neporovnateľne nižšiu cenu, než z ktorej bol súdom určený a požadovaný zaplatiť súdny poplatok a to vo výške 16 378,50 EUR, čím sa ochrana práv sťažovateľov stáva nereálnou“*.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd rozhoduje iný súd.

Zmyslom a účelom princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného

súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov, že krajský súd v napadnutom uznesení (ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu o zastavení dovolacieho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku v plnej výške) použité právne normy (príslušné ustanovenia zákona č. 71/1992 Zb.) na danú vec nesprávne vyložil a že napadnuté uznesenie nie je náležite odôvodnené v zmysle § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej

aj „OSP“), čím malo dôjsť podľa nich k odmietnutiu ich základného práva na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Ústavný súd už vo svojej judikatúre pripustil, že zastavenie konania bez zákonného dôvodu môže predstavovať zásah do základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy (porov. IV. ÚS 62/03). Keďže podľa § 10 ods. 2 písm. e) zákona č. 71/1992 Zb. súd nezastaví konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku v prípadoch, že sa žiada zaplatenie poplatku vo výške odporujúcej úprave podľa tohto zákona, mohlo by v prípade správnosti názoru sťažovateľky ísť v prerokúvanej veci skutočne o zastavenie konania bez zákonných dôvodov.

V prerokúvanej veci rozhodovali súdy podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý sa podporne použije aj na konanie o súdnych poplatkoch (§ 14 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.). Ustanovenie § 237 písm. f) OSP potom pripúšťa dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Z judikatúry všeobecných súdov (porov. napr. R 50/1997) vyplýva, že za odňatie možnosti konať pred súdom sa považuje aj zastavenie konania o návrhu účastníka kvôli nezaplateniu súdneho poplatku, hoci povinnosť účastníka takýto súdny poplatok zaplatiť neexistuje. Taktiež z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 155/2011

zo 14. marca 2012 vyplýva, že dovolací súd v takomto prípade (zastavenie konania kvôli nezaplateniu súdneho poplatku) vecne skúma, či na strane účastníka skutočne existovala povinnosť daný súdny poplatok zaplatiť alebo nie. Ustanovenie § 243b ods. 2 v spojení s § 243d ods. 1 OSP potom poskytuje najvyššiemu súdu ako dovolaciemu súdu účinné prostriedky, ktorými môže odstrániť negatívne dôsledky zásahu do práv sťažovateľov v podobe zastavenia konania kvôli nezaplateniu súdneho poplatku v celom rozsahu.

Ústavný súd zotrváva na názore, že považuje dovolanie z dôvodov uvedených v § 237 OSP za účinný právny prostriedok nápravy porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, najmä ak postupom súdu mala byť účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom (m. m. II. ÚS 31/00, II. ÚS 102/04, III. ÚS 192/2011).

Z uvedeného je zrejmé, že o porušení a ochrane základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ku ktorému malo dôjsť zastavením konania napadnutým uznesením krajského súdu, mohol a mal podľa § 237 písm. f) OSP a v súlade s čl. 127 ods. 1 ústavy rozhodovať iný (dovolací) súd, a to na základe dovolania sťažovateľov. Právomoc tohto súdu však vylučuje, aby o nich mohol rozhodovať ústavný súd (zhodne už III. ÚS 168/02, č. 150/2002 Zb. ÚS, ale tiež III. ÚS 183/2012, II. ÚS 222/2013).

Ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým malo dôjsť aj podľa tvrdenia samotných sťažovateľov k odmietnutiu ich práva na prístup k súdu (v tomto prípade nesprávnym právnym postupom pri vyrubení súdneho poplatku za dovolanie a v nadväznosti na to nesprávnym právnym posúdením dôvodu na zastavenie konania), zastáva názor, podľa ktorého sťažovatelia disponovali dostupným a účinným prostriedkom nápravy v záujme účinnej ochrany svojich práv priamo v konaní pred všeobecnými súdmi podľa tretej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku (dovolanie), vyčerpanie ktorého musí predchádzať podaniu sťažnosti ústavnému súdu (obdobne I. ÚS 244/07), ale toto svoje právo nevyužili. Ak by napadnuté uznesenie krajského súdu trpelo takou vadou, ako uvádzajú sťažovatelia, a týmto postupom

by im bola odňatá možnosť domáhať sa ich práva na súde, v tom prípade je potrebné takýto postup považovať za dovolací dôvod podľa citovaného § 237 písm. f) OSP (m. m. III. ÚS 88/02, I. ÚS 244/07).

Sťažnosť bolo preto v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

Rovnaké závery platia, aj čo sa týka sťažovateľmi namietaného nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, v dôsledku čoho im podľa ich názoru taktiež „*odvolací súd odňal možnosť konať pred súdom*“, a tak porušil ich základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa toho, čo už bolo uvedené, mohol najvyšší súd na základe dovolania sťažovateľov tento zásah odstrániť zrušením napadnutého uznesenia krajského súdu a vrátením veci na ďalšie konanie tomuto súdu, čím by sa bol odstránil aj zásah do v petite uvedených práv sťažovateľov v dôsledku nimi uvádzaných tvrdení o nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu. Preto, aj pokiaľ ide o túto časť sťažnosti, sťažovatelia disponovali dostupným a účinným prostriedkom nápravy v záujme účinnej ochrany ich práv priamo v konaní pred všeobecnými súdmi podľa tretej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku. Nevyčerpanie tohto prostriedku bráni ústavnému súdu v možnosti napadnuté uznesenie vecne preskúmať. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľov aj v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, a ďalšími návrhmi sťažovateľov obsiahnutými v petite sťažnosti sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. augusta 2013